

Sygn. akt III CSK 339/14

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Gudowski

w sprawie z wniosku A. P.

przy uczestnictwie P. K.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez posiadacza samoistnego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 23 stycznia 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni

od postanowienia Sądu Okręgowego w N.

z dnia 23 kwietnia 2014 r., sygn. akt III Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

UZASADNIENIE

Wnioskodawczyni A. P. wniosła skargę kasacyjną na postanowienie Sądu Okręgowego w N. z dnia 23 kwietnia 2014 r., wskazując na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego dopuszczalności kontroli postanowienia stwierdzającego nabycie własności nieruchomości w trybie ustawy uwłaszczeniowej. Stwierdziła również, że skarga jest oczywiście uzasadniona.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Jeżeli skarżąca wskazuje jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinna sformułować to zagadnienie, przytoczyć argumenty prowadzące do niejednorodnych wniosków oraz uzasadnić jego istotny charakter. Zagadnienie prawne jest istotne, gdy ma znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw; „istotność” oznacza jego doniosłość, która wyraża się rangą zawierającego się w nim problemu prawnego oraz jego znaczeniem wykraczającym poza potrzeby rozstrzygnięcia jednostkowej sprawy (np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2002 r., II CK 12/02, nie publ., z dnia 10 grudnia 2003 r., V CZ 123/03, nie publ., z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, nie publ., z dnia 13 stycznia 2007 r., III CSK 180/07, nie publ., z dnia 23 marca 2012 r., I CSK 496/11, nie publ., z dnia 31 stycznia 2013 r., II CSK 479/12, nie publ.).

Zagadnienie prawne – w kontekście przedstawionym przez skarżącą – jest pozorne. Prawomocne postanowienia korzystają z powagi rzeczy osądzonej, a zasięg tej powagi obejmuje również osoby zainteresowane, które nie stały się uczestnikami postępowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 1997 r., II CKN 293/97, nie publ.). Poza tym Sąd Najwyższy wielokrotnie wyjaśniał zasygnalizowane kwestie w kontekście ustawy uwłaszczeniowej m.in. w postanowieniach z dnia 9 września 1997 r., I CKN 12/97

(OSNC 1998, nr 2, poz.26) i z dnia 15 grudnia 1997 r., I CKN 438/97 (OSNC 1998, nr 6, poz. 106), więc trudno mówić o uzasadnionych przyczynach kasacyjnych przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Skarga kasacyjna nie jest też oczywiście uzasadniona, gdyż nie wykazano „kwalifikowanych” naruszeń prawa materialnego przez Sąd Okręgowy.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).